

ХРИСТО СМИРНЕНСКИ ИНТЕРВЮ С АНГЕЛ ГРОЗКОВ

chitanka.info

— Господин Грозков, извинете за безпокойствието, но редакцията ме е задължила на всяка цена да изкопча някоя дума от вас въпреки общоизвестната ви мълчаливост както в Народното събрание, така и вън от него.

— Ти кой си ба?

— Аз съм кореспондент, г-н Грозков, и голяма чест ще бъде за мене да удостоите поне два-три мои въпроса с отговор.

— Вестникар ли? Вестникар, а! Човек да ви хване вас, па с една галъота право на боклука. Какво сте са раздрънкали, разджавкали, разкудкудякали, размукали относно моята особа! Я се махай оттука!

— Г-н Грозков, нима вашата общеизвестна вежливост и изтънчена култура ще ви позволят да изпъдите един скромнен представител на общественото мнение?

— Мнение ли! Обществено мнение! Моето мнение е обществено. А за вашето пет пари билия не давам!

— Не ще и съмнение, г-н Грозков, вашето мнение е обществено, тъй като вий сте един даровит общественик, което доказахте с мисията си в Ангора.

— Каква мисия те е патило ба! Аз отидох да продавам биволи в Ангора!

— Значи, никаква политическа подкладка нямаше във вашето пътуване?

— Разумява се. Аз направих една разходка с търговски цели. А вие да не дрънкате, че съм правил политика, че...

— Ний не дрънкаме, г-н Грозков, но циркулираха версии, че вие, понеже не сте взели никакви биволи за мостра...

— Мостра ли! Защо нямало мостра за биволи ли? Мострата си е моя грижа!

— Е, да, да, да! Имате право, но какво е вашето капацитетно мнение относно военното положение в Анадола? Към чия страна клони победата и очаква ли се скорошно ликвидиране на този трънлив въпрос?

— А бе ако щат, да ликвидират, ако щат, да се съдират. Едно е главното, че аз продадох зърнени храни за сметка на „Родопи“!

— На добри цени ли?

— Разумява се! Хич, могат ли да ме излъжат мене!

— О, да! Не ще и съмнение. Но какви са вашите впечатления от законодателната и изпълнителна власт на кемалистите, тяхната боева и гражданска организация, тяхната армия?

— Право да си кажа, най ми се хареса народното събрание в Ангора. Всички депутати и министри седят един до друг и кой какво му доде на ум, може да го каже.

— Значи, пълна демократичност?

— Разумява се! Народовластие. А пък кат вземеш думата, можеш да говориш до полунощ, стига да имаш сила и глас, та око̀то ти да не мигва, когато те пресичат.

— Ами вие не се ли възползувахте от тази свобода на словото да дадете някой съвет на кемалистите!

— Ти имаш ли ум бе, момче? Как ще говоря, когато тия съвети са необходими за нашето отечество! Хич, хабя ли си аз напразно думата!

— Извинете, г-н Грозков, аз мислех...

— Мислел си! Вятър те вее тебе на сива кобила! Я се махай оттука.

— Но, г-н Грозков, още една дума. Вярно ли е, че турците кръстили един свой броненосец „Ангел Грозков“?

— Какво ще кръстят бе! Турците християни ли са! Страшна простотия сте вие, журналистите! Я да си обереш крушите!

— Да, да, да! Сега, г-н Грозков! Но вашето общо впечатление?

— Не е позволено да се говори повече. Аде сбогом.

— А... сбогом тогава... Довиждане, г-н Грозков.

— Много ти здраве!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.